

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Матеріальна і духовна самостійність

У сучасному світі багатьом людям нелегко зберігати матеріальне і духовне благополуччя. Часом нам може здаватися, що ми не в змозі вплинути на обставини та обмеження, які склалися у нашому житті. Не варто впадати у відчай. У свій час, передбачаючи наші обставини, Спаситель проголосив: “Прийдіть до Мене, усі стурбовані та обтяжені, і Я вас заспокою!” (Матвій 11:28). Ми, маючи віру в нашого Спасителя і дар свободи волі, маємо привілей прокладати власний курс, вирішувати власні проблеми і прагнути стати матеріально і духовно самостійними.

На цьому шляху важливо покладатися на натхнення від Господа і працю власних рук. Президент Томас С. Монсон навчав: “Одного бажання замало, щоб стати матеріально незалежним. Ми маємо робити свідомі, активні дії аби забезпечити всім необхідним і себе, і свої сім’ї”. (Див. Thomas S. Monson, “Guiding Principles of Personal and Family Welfare”, *Tambuli*, Feb. 1987, 3; *Ensign*, Sept. 1986, 3). Чим більше самостійними ми стаємо, тим більше ми можемо служити іншим людям і турбуватися про них. Старійшина Роберт Д. Хейлз, член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, казав: “Тільки коли ми самостійні, ми дійсно можемо наслідувати Спасителя під час служіння іншим людям

і благословляючи їх” (Роберт Д. Хейлз, “Евангельское воззрение на благосостояние: вера в действии”, в посібниці “Основные принципы обеспечения благосостояния и самостоятельности”, 2009 г., стр. 2).

До програми забезпечення благополуччя входять декілька простих, але тим не менш важливих принципів:

- У яких би складних життєвих обставинах ми не опинились, важливо залишатися вірним завітам, які ми уклали з Небесним

Старійшина
Олексій Самайкін,
другий радник
у президентстві
Східноєвропейської
території.

Батьком. Такий підхід дозволить нам зберігати наше духовне благополуччя і отримати благословення. “Вірна людина багата на благословення”, як говориться у Писаннях (Приповісті 28:20).

- Живучи за законом посту, ми не тільки отримуємо особливі благословення, але й отримуємо можливість виявляти турботу про інших. Нажаль, у наш час кількість нужденних зростає. А відповідно й зростає потреба у наших щедрих пожертвуваннях від посту. Щедрими

Ми маємо привілей прокладати власний курс, вирішувати власні проблеми і прагнути стати матеріально і духовно самостійними.

пожертвуваннями ми допомагаємо полегшити страждання інших людей. Діючи таким чином, ми не тільки робимо щось важливе для них, але також виконуємо і щось дивовижне для нас самих.

- Незважаючи на наші старанні зусилля, кожен може опинитися в умовах, коли потрібна допомога. У Церкві ми навчаємося тому, що, опинившись у такій ситуації, нам потрібно, по-перше, звернутися за допомогою до наших рідних і близьких. Якщо ж після цього ми не задовольнимо свої потреби, то нам належить звернутися за допомогою до нашого президента філії або єпископа.

Хоча план забезпечення благополуччя у тому вигляді, у якому ми його знаємо зараз, був представлений тільки у 1936 році, святі у кожному розподілі часів застосовували принципи завбачливого життя, тому що Спаситель Ісус Христос—архітектор плану забезпечення благополуччя. Президент Томас С. Монсон звернув нашу увагу на те, що “Господь вказав нам цей шлях, кажучи: “І комора буде утримуватися жертвуваннями від Церкви; а вдів та сиріт буде забезпечено, так само як і бідних” (УЗ 83:6), і потім нагадав: “Але це необхідно зробити у Мій власний спосіб” (УЗ 104:16). Давайте ж щиро прагнути духовної і матеріальної самостійності і прислухатися до порад наших провідників священства, які направляють нас на шляху, вказаному самим Господом. ■

Конференція Українського Львівського округу: Навчати, як навчав Спаситель

Галина і Володимир Поліщук

Львівський Український округ, Луцька філія

У 2017 році Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів відмічає два знаменних ювілея—175-річчя з дня народження Товариства допомоги і 170-річчя з дня приходу піонерів Церкви в Долину Солоного озера. А для нас, прихожан Львівського Українського округу, цей рік запам’ятається ще й тим, що наш округ відсвяткував свою першу річницю. У суботу, 26 лютого, у Львові відбулася конференція Українського Львівського округу, яка збрала братів і сестер з різних міст Західної України: Івано-Франківська, Луцька, Рівного, Ужгорода, Чернівців, Тернополя, Хмельницького, Львова. Бажання отримати нові духовні знання і зміцнити своє свідчення було сильніше ніж бажання залишатися у теплих домівках і не вирушати рано вранці у далеку путь. І ця маленька жертва була стократ компенсована зміцненням нашої віри в Господа.

На початку конференції відбулося навчання для провідників філій, яке провели перший радник у президентстві Східноєвропейської території старійшина Ларрі С. Кечер з дружиною, президент Української Львівської місії старійшина Різлі з сестрою Різлі, територіальний

сімдесятник старійшина Генадій Подводов і президент Львівського округу Андрій Дідушок.

Одна з тем, якої торкнулися на навчанні—служіння. Президент Дідушок відзначив, що головною складовою служіння провідників філій має бути любов. Президент Різлі звернув увагу присутніх на те, що евангелія Ісуса Христа готує нас до повернення до Небесного Батька через Ісуса Христа, і нам потрібно прагнути жити за евангелією. Мета служіння провідників Церкви—допомагати братам і сестрам отримувати приготовані благословення, а успіх у цьому можна досягти, якщо знати про нагальні потреби тих, кому ми служимо. Президент Кечер процитував вірш з Івана 10:14: “Я—Пастир Добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають”, і додав, що це і є основний принцип у служінні ближнім. Сестра Різлі зауважила, що милосердя—це чиста любов Христа і цю рису нам необхідно виховувати в нашому характері, щоб наше служіння було схожим на служіння Спасителя.

Друга тема, яку обговорювали на навчанні—це навчання за прикладом Ісуса Христа: “Кожний член Церкви—вчитель,—значила сестра

Музичний виступ

Кечер,—і щоб навчати наших учнів ефективно, нам потрібно намагатися зрозуміти їхню душу”. Давайте вслухаємося в слова президента Бойда К. Пекера, якими він звернувся до нас: “Дар навчати потрібно заслужити, і коли ви його отримали, його потрібно жити, якщо ви хочете зберегти його. У своїх стараннях навчати Його євангелії, я прийшов до пізнання Його, Ісуса Христа, Сина Божого, Єдинородженого від Отця. Я благоговійно стою перед Ним з глибокою повагою до того, як Він навчав, і було б добре, якби ми всі прагнули навчати так, як навчав Він. Було б добре, якби ми прагнули бути такими, як Він. Він був не просто вчителем, Він був взірцевим Вчителем” (ці слова використовувалися в програмі конференції: www.lds.org/manual/new-teacher-training-resource/at-home-learning-experiences/learning-experience-1-living-and-teaching-in-the-saviors-way?lang=ukr, Бойд К. Пекер, *Teach Ye Diligently*, 345).

Також були надані наступні рекомендації для вчителів стосовно того, як краще готуватися до уроків: 1. Прочитайте призначений блок уривку з Писань перш ніж

читати матеріал уроку. 2. Готуйте урок за тиждень до його проведення. 3. Протягом тижня записуйте духовні враження: “Акуратно записані знання—це знання, доступні в потрібний момент. Така модель збільшує вірогідність отримання більшого світла”,—радив старійшина Річард Г. Скотт. 4. На завершення уроку свідчіть з певною метою.

Виступи на конференції також торкнулися важливих тем. Президент Андрій Дідушок свідчив про те, що служіння в церковних покликаннях—це служіння братам і сестрам, і головне в ньому—стати умілим інструментом в руках Господа. Якби випробування не випадали на нашу долю, нам слід пам’ятати, Хто керує цією Церквою, тоді зникнуть будь-які труднощі.

Брат Орест Рибицький, який недавно повернувся з місії повного дня, сказав, що місія дає великий духовний досвід. Здобувши його, він зрозумів, що гординя—це перепона, яка заважає нам налагоджувати наші стосунки з Богом, а тому нам потрібно визнавати волю Бога і виконувати її. Завжди у своїй молитві нам слід запитувати: “Чи правильно

те, що я обираю?”, а не “Чи можна це?” Воля Небесного Батька має бути вище нашої волі і наших бажань.

Сестра Вікторія Банцова, перша радниця в президентстві Товариства допомоги Українського Львівського округу, звернулася до жінок Церкви з проханням надавати підтримку носіям священства в сім’ях і приходах. Для цього нам слід намагатися бути кращими дочками Небесного Батька і виконувати Його настанови. Нам слід завжди пам’ятати, що ми—Його діти, а це і привілей, і обов’язок. Якщо ми хочемо отримати благословення Господа, то маємо добросовісно виконувати нашу частку.

Сестра Гертруда Рот, матрона Київського Українського храму, і президент храму, Джеральд Рот, запросили усіх членів Церкви в храм, бо там ми всі можемо отримати багато благословень.

Сестра Різлі, згадуючи минулі роки, розповіла, що у свій час президент Кімбол закликав членів Церкви по всьому світу молитися про те, щоб люди, які живуть на території Східної Європи, могли почути про євангелію. “Я молилася про вас ще до того, як познайомилася з вами, бо хотіла, щоб ви знали Ісуса Христа, мали ще одне свідчення про Нього у вигляді Книги Мормона, щоб у вас були храми і послання про вічні сім’ї. І тепер ви їх маєте!” Президент Різлі свідчив, що Господь посилає Своїх підготовлених слуг служити братам і сестрам належним чином.

Старійшина Подводов звернувся до прихожан із запитанням: “Коли ми, дорослі, стаємо найбільше схожими

на дітей?” Його власна відповідь була: “Коли служимо в храмі, виконуючи волю Небесного Батька”. Він порадив частіше запитувати у Нього: “Де наше місце? Чи ми там, де ми маємо бути? Чи достатньо часто ми служимо в храмі?” Він підкреслив, що нам необхідно правильно використовувати нашу свободу вибору. Нам необхідно бути прикладом для тих, хто поряд з нами, і для тих, хто лише став на шлях навернення. В 1 Нефій 1:1 сказано про те, що ми повинні бути хорошими батьками для своїх дітей і бути слухняними дітьми Небесного Батька. Чоловікам і жінкам слід поважати одне одного і бачити в кожному Божий потенціал, оскільки ми—Його сини і дочки. Небесний Батько любить нас такими, якими ми є, і сподівається, що ми станемо кращими. Він хоче, щоб у нас була радість в житті, щоб ми брали одне з одного хороший приклад і не забували, що головний приклад для нас—Господь, Ісус Христос.

Сестра Кечер у своєму виступі наголосила, що хоча погода може бути похмурою, але світло сяє в серцях тих людей, які відкрили їх для пізнання євангелії Ісуса Христа. Небесний Батько хоче, щоб ми були з Ним у вічності. Наша любов до Нього проявляється у нашому служінні, послушності і любові одне до одного.

Старійшина Кечер привернув увагу присутніх до теми місіонерського служіння. Усі батьки мають обов’язок готувати своїх дітей до служіння на місії. Коли відбувається зміна в серці—це і є навернення, і

місія цьому сприяє. Для того, щоб не втратити своїх дітей, батьки мають навчати їх словом, прикладом і власним свідченням. В Алма 57:21 сказано: “І вони слухалися і стежили за виконанням кожного слова наказу з точністю; ... їхні матері навчили їх”. Навчання євангелії слід починати з того моменту, коли діти ще малі, поки вони швидко і легко вбирають все нове. Важливо проводити його в сім’ях, а Початкове товариство—це велика допомога батькам.

Натхненні настановами провідників, прихожани повернулися додому, щоб своїм свідченням і ділом навчати і зміцнювати братів і сестер, які не змогли побувати на конференції. Наше бажання—ставати кращими

і робити все, що від нас залежить, аби любов Бога завжди залишалася в наших серцях і зігрівала наших близьких вдома і в приходах. Ми—сини і дочки Всемогутнього Бога, Царя Царів, ми маємо пам’ятати це, і коли ми стоїмо перед вибором, вибирати те, що правильно. Артур Мегега з Хмельницької філії сказав: “Я хочу подякувати Богу за те, що Він через нашого пророка і провідників Церкви навчає нас розуміти, що в житті найважливіше. Давайте ж цінувати дари Господа—наше життя, євангелію і ті принципи, за якими нам слід жити. Ми живемо в останні дні, тому кожен вибір, який ми робимо тут, на землі, дуже важливий”. ■

Пронизане любов’ю

Зоя Гулько

Київський Український кіл, Воскресенський приход

Ми з нетерпінням чекали на це свято. День народження Товариства допомоги Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів завжди

радісний для всіх сестер, але в цьому році він був особливий. Адже 175 років тому, в місті Наву, народилася одна з найперших у світі

Марина Борисюк

і найчисленніша жіноча організація, яка допомагає рятувати душі, зміцнювати сім'ї, допомагати нужденним і бути прикладом для всіх жінок світу. Цьому і була присвячена Конференція Товариства допомоги Київського Українського колу, яка відбулася 18 березня 2017 року в будинку зборів на Шота Руставелі 16.

Вже давно я не бачила так багато сестер разом—щасливих, сяючих, готових навчатися і навчати, долати і надихати, світити і зігрівати. Президент Початкового

Світлана Піддубна

товариства, сестра Марина Борисюк, нагадала нам про найголовніше і найважче призначення жінки—бути мамою, а це означає бути і психологом, і вчителем, і лікарем, і пекарем, і спеціалістом з техніки, і в області медицини, краси, кулінарії і ще в сотні інших областей нашого життя. І при цьому бути духовним наставником і другом для своїх дітей.

Старовинною притчею про мудру жінку почала свій виступ сестра Світлана Піддубна, член президентства Товариства допомоги

колу. Це непросто—безумовно приймати все, що робить чоловік, але тільки так можна зберегти мир і любов у сім'ї. Підтримувати свого вічного супутника в усьому, допомагати йому вдосконалюватися, жити за заповідями, і разом служити Господу—у цьому “секрет” цілестіального шлюбу.

Дуже цікавим був виступ сестри Лорел Біддольф, дружини першого президента Київської місії Говарда Біддольфа. Вона торкнулася важливої теми: правильного харчування і дотримання Слова мудрості. Вона представила 7 кращих “лікарів”, які допомагають бути здоровими: правильне харчування, свіже повітря, фізичні вправи (ходьба), повноцінний сон, відсутність стресів, питна вода і радісний настрій. З власного досвіду та на конкретних прикладах сестра Біддольф показала, як можна вилікуватися від хвороб, покращити самопочуття і підвищити свою активність.

Були й інші натхненні виступи. Ми дізналися про можливості програми Pathway, про нові ресурси для сімейно-історичної роботи, про особливості роботи Товариства молодих жінок і про багато чого іншого. А потім ми насолоджувалися дивовижними художніми шедеврами, виготовленими руками наших сестер. На виставці були і ляльки, і вишивка, і картини, і витинанки, і багато чого іншого—все було виготовлене з любов'ю. Любов'ю було пронизане на цій конференції все: виступи сестер, привітання президента колу, брата

Виставка творчих робіт сестер показала їхні різноманітні таланти

Урок про заповіді Бога

Тетяна Левік

Київський Український кіл, Печерський приход

Сестри Львівського округу

Олега Кравченка, гімни, які ми співали, виставка, пригощення, і наше спілкування одне з одним. Саме ця любов, безумовна любов Христа, яка називається милосердя, і є девізом нашого Товариства: “Милосердя ніколи не минає”. ■

Наша сім'я, як і всі члени Церкви, навчена простим, на перший погляд, істинам, відомим, як Десять заповідей Господа. В одній з них сказано: “Пам'ятай день суботній, щоб святити його!” (Вихід 20:8). Ісаїя називав Суботу “приємність”, що означає радість, задоволення, насолода (див. Ісаїя 58:13). Сам Спаситель подав Своїм послідовникам приклад тим, що зберігав у святості Суботній день під час Свого земного життя (див. Матвій 12:9–13; Лука 4:16; Іван 5:9). В одкровенні Пророку Джозефу Сміту в 1831 році Господь заповідав нам: “І щоб ти міг повніше утримувати себе незаплямованим від світу, ходи в дім молитви і піднось свої священнодійства в Мій святий день; Бо істинно це є день, призначений тобі, щоб відпочивати від своїх трудів і виявляти свою відданість Всевишньому” (УЗ 59:9–10). Це духовне послання досить зрозуміле, але нашій сім'ї потрібно було отримати наш життєвий урок, щоб здобути необхідний духовний досвід, який дозволив нам більше довіряти Богу.

Майже три роки тому, коли наш син вирішив навчатися в коледжі, ми постали перед

вибором: відвідувати йому Церкву в неділю, чи ні. Річ у тім, що наш син навчався в художній школі, а диплом цієї школи давав досить високі додаткові бали при вступі. Було лише одне “але”—за розкладом один з уроків випадав на неділю. Ми не могли нічого поміняти, оскільки випускний клас був один, а заняття у художників, якщо комусь відомо, тривають до 5 годин. Крім неділі він займався в тій школі і в інші дні, тому перенести це заняття на якийсь інший день було неможливо.

Цілий рік син ходив у неділю в художню школу. Іноді, але досить рідко, він таки відвідував Церкву. Коли ж підійшов час подавати документи, у нас відмовилися приймати диплом художньої школи. Як ми пізніше дізналися, директор коледжу вирішив відмовитися від прийому таких дипломів, оскільки було дуже багато підроблених документів. І це рішення було прийняте за тиждень до початку прийому документів.

Наш син вступив до коледжу і без цих додаткових балів, але для всієї нашої сім'ї це було хорошим уроком—завжди виконувати заповіді Бога. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Як проповідувати, коли не будуть послані

Стефан Мілованов

Київський Український кіл, Печерський приход

В одному зі своїх послань до римлян (Римлянам 10:13–15), апостол Павло написав такі слова: “Бо кожен, хто покличе Господне Ім’я, буде спасений. Але як покличуть Того, в Кого не ввірували? А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника? І як будуть проповідувати, коли не будуть послані? Як написано: “Які гарні ноги благовісників миру, благовісників добра”.

Рішення їхати на місію було для мене дуже важливим і важким. Я був сповнений сумнівів і роздумів стосовно того, що мені слід зробити. І витратити на служіння 2 роки свого життя здавалося мені просто неймовірним. Але якось я прочитав такі рядки: “Коли ми ставимо Бога на перше місце, усе інше займає належне місце, або зникає з нашого життя” (*Учення Президентів Церкви: Езра Тефт Бенсон*, 1 розділ, с. 45). І я вибрав служіння на місії повного дня.

Я був благословенний служити в Україні, в Українській Дніпропетровській місії в 2014–2016 рр. Я був щасливий побачити, як росте і зміцнюється Церква і як просувається робота Бога на землі. Я бачив, як змінювалися люди,

як в Церкву приходили нові, і як старші члени Церкви ставали сильніші.

Місія допомагає розбудовувати стосунки з Богом, з напарником, з іншими людьми, і навіть із самим собою. В багатьох ситуаціях мені доводилося упокорювати себе і лише після цього приходило правильне рішення.

Це був час, коли зміцнювалося моє свідчення. Часто це відбувалося тоді, коли я бачив, як зміцнюється свідчення інших людей. Майже півроку ми з напарником зустрічалися і проводили бесіди з одним хлопцем, дуже хорошою людиною. Йому подобалося наше навчання, але, на жаль, в його серці не було розуміння всієї його важливості. І ось якось він подзвонив і сказав, що хоче христитися. Ми з напарником так зраділи за нього! А зараз я ще більше радію, коли чую, що той брат залишається активним у Церкві і старанно служить прихожанам, служить Господу.

Такі події—благословення для мене. І я знаю, що кожна людина може відчувати те саме. Місіонерське служіння—це робота Бога на благо Його Церкви, якою Він керує. І жодна сила на землі не може зупинити її. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ З ПИСАНЬ

Давайте виконувати справу Господа

Олексій Т., 14 років

Київський Український кіл,
Борщагівський приход

Минулого року, після літніх канікул, коли я заходив до свого класу в школі, на моїй руці був браслет, отриманий мною того літа на молодіжній конференції (для юнаків і дівчат віком 14–18 років). На браслеті був напис: “Просувайтесь вперед з непохитною вірою в Христа” (див. 2 Нефій 31:20).

Хлопець, який навчався зі мною в цьому класі, помітивши його, сказав: “А що це в тебе на руці?” У той момент я йому відповів: “Та, нічого, нічого особливого”. Я не поділився з ним ніякою інформацією про євангелію, жодною істиною, яку знаю. Я ще ні з ким у своїй школі не ділився євангельськими принципами, тому що боявся глузувань і нерозуміння з боку моїх однолітків. Я бачив, як цей хлопець поведився в житті, і вважав, що він нічого не зможе зрозуміти з того, що я міг би йому розповісти. Та невдовзі я зрозумів, що це не те, чого очікував би від мене Ісус Христос. Він хоче, щоб кожна людина на цій землі пізнала істину, і що кожен з нас може бути місіонером. Я подумав, як би я просувався вперед у своєму житті, не знаючи нічого про євангелію Ісуса Христа і ті благословення, які вона нам дарує?

Олексій Т.

Пізніше я підійшов до свого однокласника, показав йому свій браслет і прочитав те, що там було написано, а також, що це означає перш за все для мене. Після цього на мене посипався шквал запитань з його боку—про Церкву, про Книгу Мормона і багато чого іншого. Потім я потроху ділився з ним усім, що знав сам. Він навіть навчився молитися і, принаймні при мені, почав спілкуватися чистою мовою. Я запросив свого друга в Церкву, і він висловив бажання відвідати приход разом зі мною в неділю.

У 1 Коринтянам 15:58 написано: “Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачуйтеся завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!” Я знаю, що ці слова, сказані нам апостолом Павлом, йдуть від Бога. Не варто боятися ділитися евангелією з тими, хто оточує нас. Кожен з нас—дитя Бога і Небесний Батько хоче, щоб кожен повернувся до Нього. Тому давайте виконувати справу Господню, знаючи, що наша робота не даремна. ■

Фільм *Джозеф Сміт: Пророк Відновлення*

Члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів а також усі бажаючі можуть подивитися останню версію фільму *Джозеф Сміт: Пророк Відновлення* (*Joseph Smith: the Prophet of the Restoration*) українською, вірменською і російською мовами. Це перша і найповніша екранізація життя Джозефа Сміта, пророка, який стояв біля джерел відновлення Церкви Бога після багатовікового періоду відступництва. Попередні фільми про Джозефа Сміта були присвячені окремим епізодам з його життя, перш за все—Першому видінню.

Фільм було знято у 2005 році і допрацьовано в 2011. Завдання

знімальної групи полягало в тому, щоб розповісти про людські якості пророка, формування його характеру під впливом численних випробувань, благословень і божественних одкровенень. Розповідь у фільмі ведеться від імені матері пророка, Люсі Мак Сміт. Фільм випущено зі схвалення генеральних авторитетів Церкви. Після виходу в світ він демонструвався в кінозалі Legasy в Меморіальному будинку Джозефа Сміта в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, і в Центрах для відвідувачів при храмах Церкви у багатьох країнах світу. ■

Версія українською мовою доступна на сайті www.ldschurch.com.ua.

Кадри з фільму

